

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 137/2015-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 106/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 106/2011.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 22. júna 2011 na okresnom súde návrh označený ako „o zrušenie rozsudku“. Dňa 13. júla 2011 okresný súd požiadal o pripojenie spisu okresného súdu sp. zn. 15 C/30/2001, keďže sťažovateľ sa v namietanom konaní domáhal zrušenia rozsudku, ktorý bol vydaný práve v tomto konaní. Dňa 2. februára 2012 okresný súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu sťažovateľa. Dňa 8. marca 2012 okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie väd návrhu. Následne okresný súd 12. septembra 2013 postúpil vec z dôvodu vecnej a miestnej nepríslušnosti Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), pretože bol toho názoru, že návrh sťažovateľa v spojitosti s jeho doplnením z 19. apríla 2012 treba podľa jeho obsahu posúdiť ako odvolanie. Spis bol vrátený okresnému súdu 12. decembra 2013 ako nesprávne predložený, keďže podľa názoru krajského súdu z podaného návrhu a ani z jeho doplnenia nevyplýva, že by sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku vo veci sp. zn. 15 C/30/2001, a navrhol okresnému súdu postup podľa § 43 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Keďže sťažovateľ sa domnieval, že v jeho veci dochádza k zbytočným prieťahom, podal 6. februára 2014 predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predsedníčka okresného súdu po prešetrení sťažnosti prípisom sp. zn. Spr 2057/2014 z 24. februára 2014 uznala sťažnosť za dôvodnú.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že napriek podanej sťažnosti predsedníčke okresného súdu neboli prieťahy v konaní odstránené a viacročnou nečinnosťou súdu boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru. V tejto

súvislosti sťažovateľ argumentuje: „... okresný súd v časovom období od podania návrhu dňa 22. júna 2011 do dňa podania sťažnosti, teda 2. septembra 2014 teda v období takmer viac ako 3 rokov v skutkovo a právne jednoduchej veci nielenže meritórne nerozhodol, ale ani neuskutočnil efektívne pojednávanie vo veci. Uvedené nesvedčí o schopnosti okresného súdu konať plynule, bez zbytočných prieťahov za súčasného odstránenia právnej neistoty sťažovateľa vo veci rozhodnúť. Navyše v tomto časovom období zjavným pochybením zo strany okresného súdu, a to jeho nesústreďenou činnosťou pri postúpení veci krajskému súdu a následnom rozhodovaní, okresný súd zavinil neprimerané predĺženie namietaného konania čím spôsobil zbytočné prieťahy v namietanom konaní.“ V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ na podporu svojej argumentácie poukazuje na relevantné články ústavy a dohovoru a s poukazom na rozhodovaciu činnosťou ústavného súdu interpretuje základné práva, ktoré podľa jeho názoru boli v jeho veci porušené.

5. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 106/2011, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľovi primerané zadosťučinenie v sume 7 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Výšku primeraného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil tým, že prieťahmi v konaní zo strany okresného súdu mu bola spôsobená majetková škoda, ktorá presahuje sumu požadovaného primeraného zadosťučinenia, ale v dôsledku odopretia spravodlivosti taktiež aj nemajetková ujma, ktorá spočíva v jeho pocitoch totálnej neistoty a bezmocnosti.

7. Ústavnému súdu bolo 19. februára 2015 doručené doplnenie sťažnosti, ktorým sťažovateľ rozšíril svoju ústavnú sťažnosť, a okrem namietaných prieťahov v konaní pred okresným súdom požadoval aj vyslovenie týchto výrokov:

„II. Ústavný súd Slovenskej republiky nariaďuje, aby Krajský súd v Bratislave,

Záhradnícka 10, 813 66 Bratislava, v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, *ex officio* zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 24.05.2005 sp. zn. 15C/30/01 podľa § 221 O. s. p. v súlade s platnou judikatúrou V-38/1972.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva V. d. Lasso New York, výrobné družstvo, [REDACTED], [REDACTED], finančné zadostučinenie nemajetkovej ujmy 50.000,- EUR, ktoré sú povinní zaplatiť Krajský súd v Bratislave, [REDACTED] a Okresný súd Bratislava I, [REDACTED], spoločne a nerozdielne štatutárnemu zástupcovi V. d. Lasso New York, výrobné družstvo, [REDACTED], [REDACTED], do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

8. Svoj návrh uvedený v doplnení podania, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 19. februára 2015, sťažovateľ odôvodnil takto: „Hoci V. d. Lasso New York, výrobné družstvo, nebolo *de iure* účastníkom konania na strane odporcu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 15C 30/01 pre označenie neúplným obchodným menom podľa § 9 ods. 2 Obch. Z a pre nedostatočné označenie podľa judikatúry R. č. 12/199 neúplným návrhom v časti obchodného mena, a zároveň *de facto* nebolo ani na svoju adresu uvedenú v spise predvolané na pojednávanie a nebol mu tam ani doručený rozsudok sp. zn. 15C 30/01 z 24.05.2005, žalobca v predmetnej veci ale vzťahuje uvedený rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 24.05.2005 sp. zn. 15C/30/01 na V. d. Lasso New York, výrobné družstvo. Aj napriek tomu, že konanie porušovateľov nemá procesno-právne účinky, údajný rozsudok súdy zaviedli v spisoch ako vykonateľný. Z dôvodu, že postup riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami na zrušenie predmetného rozsudku nie je hospodárny a ani obligatórny, žiadam, aby sa vylúčil *ex officio* podľa judikatúry V-38/1972, nariadením zrušenia rozsudku, ktoré súdy obchádzajú, tak ako je hore uvedené. Okresný súd Bratislava I dňa 14.01.2015 odmietol zrušiť rozsudok *ex officio* a doteraz ani nedoručil rovnopis rozsudku!“

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických

osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím

a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 229/07).

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

14. Ústavný súd konštatuje, že pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010).

15. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým boli podľa jeho názoru spôsobené zbytočné prieťahy a bolo porušené jeho základné právo garantované čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

17. Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom, ktoré začalo 22. júna 2011. Zo sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní

vedenom pod sp. zn. 5 C 106/2011, ktorého celková dĺžka od podania návrhu na začatie konania do podania sťažnosti doručenej ústavnému súdu bola 3 a pol roka a sama osebe nepredstavuje takú dobu, v ktorej už musel okresný súd v danej veci rozhodnúť, tak ako si to zrejme predstavuje sťažovateľ. Ústavný súd pritom prihliadol predovšetkým na správanie samotného sťažovateľa, konkrétne na skutočnosť, že jeho návrh nespĺňal zákonom predpísané náležitosti a súd bol nútený ho vyzývať na doplnenie. Táto skutočnosť zásadne prispela k celkovej dĺžke konania.

18. Ústavný súd ďalej dopĺňa, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

19. Podľa ústavného súdu postup okresného súdu nemožno bez ďalšieho považovať za také porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by dosiahlo ústavnoprávny rozmer, predovšetkým s prihliadnutím na ďalšie okolnosti tejto veci, keď okresný súd nebol vo veci absolútne nečinný, ale v rámci skúmania formálnoprávných podmienok pokračovania v konaní vyzval sťažovateľa na doplnenie návrhu a uskutočňoval aj ďalšie úkony smerujúce k ukončeniu veci. Z obsahu spisu napokon vyplýva, že okresný súd nariadil pojednávanie na 14. január 2015, na ktorom i meritórne rozhodol. Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval doterajší postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 106/2011 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia

21. Vo vzťahu k doplneniu sťažnosti z 16. februára 2015 (ústavnému súdu doručenému 19. februára 2015) ústavný súd poukazuje na § 20 ods. 1 prvú vetu zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

22. Z doplnenia ústavnej sťažnosti je síce zrejmé, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, a čiastočne i to, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha, avšak tam uvedená argumentácia nemá ústavnoprávny rozmer. V prvom rade je závažným obsahovým nedostatkom petitu brániacim meritórnemu preskúmaniu sťažnosti absencia akékoľvek označenia základných práv a slobôd sťažovateľa, ktoré mali byť rozsudkom okresného súdu porušené. Taktiež sťažovateľ z ústavnoprávneho hľadiska ani len v minimálnom rozsahu neodôvodnil, v čom konkrétne vidí porušenie svojich základných práv a slobôd. Ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov predpokladá nález ústavného súdu o porušení základných práv alebo slobôd (napr. IV. ÚS 251/04). Ústavný súd pripomína, že uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 151/06). Nadväzujúc na uvedené úvahy ústavný súd konštatuje, že v tejto časti odmietol sťažnosť z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, resp.

pre nesplnenie predpísaných náležitostí, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015